חד בר נש. אדם אחד הלך לרחוץ בשר בנהר ונפל מידו והלך לו חזר ורצה ללקטו מתוך הנהר א"ל רב אסור לך בשר זה שאני אומר הראשון שטפו נהר והביא בשר אחר של נבלה במקומו: חד בר נש. אדם אחד היה מהלך בשוק טעון בשר בא עוף ששמו דיה וחטפו ממנו והשליכו במקום אחר ורצה האדם ההוא לחזור ללקטו א"ל רב אסור לך הא שאני אומר בשר נבילה היתה שנטלה וזרקתו והאי שלקחו ממנו אחרת: גינאי. נהר ששמו גינאי שטף גודות של יין של ישראל ומצאוהו אח"כ: יתחכמון וכו'. ירצו שופכי יין אם מכירין שזו היא קשריהן שקושרין הגודות יחד ויש להן סימן בקשרים מותרים: נקוניקה. מין קנקן נמצא בבית הכנסת של עיר ששמה בולי והיה מלא יין: אמר יתחכמון וכו'. ירצו רושמי החביות בסיקרי אם יכירו שהוא מרושם שלהם הו"ל סימן ומותר: באסרטיא דגופתא. ברחוב של עיר ששמה גופתא: משונת הים. מקום שהים מגיע לשם בשעה שהוא סוער: משום שחיטת הנכרי. דאזלינן בתר רוב מהלכי דרכים ובדרך ההוא היו הרוב ישראל: ואשכח דבית ר'. ומתברר אח"כ שהיה הגדי משל בית ר' ובדין התירוהו: עיגול דגובנא. עיגול של גבינה מצאו בפונדק של לוי והיו שם רוב ישראל: ומשום רוב מהלכי דרכים. ולא אסרו משום גבינות הנכרים: ואשכח מן דר' אלעזר בר' יוסי. ומצאו שהיה הגבינה של ראב"י ובדין התירוהו (והרא"ה פוסקו לא דק): א"ר מנא. לפני ר' יוסי ואנו רואין שחכמים מכריזין אפילו מוצאין בפלטיא הגדולה ושאר מקומות כיוצא בהן: א"ל. אתה אם היית מוצא דבר לא היית נוטלו לעצמך ורבי יונה אביך לא אמר כן אלא אמר הלואי שאמצא מציאה לפנים מן פיופרוס והוא מקום שרבים מצויין שם ולא אכריזנה: אפילו כן. מתמה דש"ס קאמר אפ"ה פעם אחרת מצא ר' יונה לפנים מן פיופרוס והחזיר על עצמו והכריזו:

הלכה ג מתני' זכרים עולות. שאלו חולין שיצאו מירושלים ורוב זכרים שבירושלים מן עולות ורוב נקבות זבחי שלמים: **הראוי לפסחים.** זכר בן שנה מן הכבשים או מן העזים פסחים והמוצאו מותר להקריבו לפסחו: **קודם לרגל שלשים יום.** משעה שמתחילין לדרוש בהל' פסח ואדם מפריש את פסחו: **ממשכנין את מוצאיה.** המוצא עולות או שלמים היו ממשכנין אותו עד שיביא נסכיה משלו שלשה עשרונים לפר ושני עשרונים לאיל ועשרון לכבש: **מניחין אותה ובורחין.** כדי שלא להתחייב בנסכיה: **שבעה דברים.** קחשיב להו ואזיל: **נכרי ששלח עולתו.** דדרשינן איש איש שנכרים נודרים נדרים ונדבות כישראל: **שתהא מנחתו.** עשירית האיפה שכהן גדול מקריב בכל יום מחציתה בבוקר ומחציתה בערב: **קריבה משל צבור.** בגמ' מפרש טעמייהו דר"ש ור' יהודה: **ושלימה היתה קריבה.** כשהיא באה משל צבור לר"ש או משל יורשים לר' יהודה עשרון שלם היתה קריבה ולא חצי עשרון ובגמרא מפרש מנ"ל: **שיהו הכהנים נאותים בהן.** דוקא לאכילת קרבנות אבל לאכילת חולין אפילו אותן הנאכלין בעזרה כדי שיאכלו הקרבנות על השובע אין נאותין בהן: **שלא יהיו מועלין באפרה.** בגמ' מפרש לה: **ועל הקינין הפסולות.** המחויבין קינין מביאין מעות ונותנין לשופר וב"ד לוקחין המעות וקונין בהן קינין והבעלים הולכים להם וסומכין על הב"ד שיקריבו קיניהן ואם פרחו הקינים או נמצאו פסולים תנאי ב"ד הוא שיקחו אחרים מתרומת הלשכה ומקנים אותן לבעלים ויוצאים בהן ידי חובתן: **המספק את הקינים.** אותן שמספקו עם הגזברים למכור להם כל הקינין הצריכין הוא חייב להחליף כל שימצא בו פסול: **גמ' לבא בדמיהן שנו.** כלומר תיהוי ודאי לא קרבה וה"ק אם בא אדם זה המוצאה לעשות לה תקנה ובא לקבל על עצמו טוב כל דמים שהוא שוה בספק ולהוציאה לחולין ולהקדיש את דמיה אם זכר הוא נתחייב אף בדמי עולה דחיישינן שמא עולות הן: **אומרים לאדם וכו'.** דכל בהמות הקדש הראויה למזבח אסור לחללן דכתיב אם בהמה טמאה ופדה בערכך ואמר מר בבעלי מומין שיפדו הכתוב מדבר אבל תמימים לא וזה שבא לימלך ולחוב בדמיה וכי נאמר לו עמוד וחטא לכתחלה מיד בשביל שתזכה לתקן הקרבתה של בהמה זו: **אם רוב זכרים עולות.** וה"פ דמתני' אם רוב בהמות שנמצאו זכרים כולן עולות ואם רובן נקבות אף זכרים שבהן שלמים: **ופריך ואין השלמים באין מן הזכרים.** נמי וא"כ אף זכרים ניחוש שמא שלמים הן: **ומשני כיצד הוא עושה מוציאן לחולין.** ע"מ שיחזרו להיות עולות ואין זה חטא דהא עביד מקריבה ע"ג המזבח ויותר נ"ל דאף זה מן הקושיא אף לר"י קשיא כיצד הוא עושה וכו' אלא שמוציאן לחולין א"כ אף לר' הושעיא ל"ק ומשני דתנאי ב"ד

בעי משיזגה אסקופיתיה בגו נהרא ואינשתה ואזיל ליה חזר בעי מיסבינא אמר ליה רב אסור לך דנא אמר ההיא שטף נהרא [א] ואייתי חורי דנבילה תחתוי חד[ב] בר נש הוה מהלך בשוקא טעין קופד (א) אתא דייתא וחטפתיה מיניה וטלקתיה חזר בעי מיסבינא [ג] א"ל רב אסור לך דנא אמר בשר דנבילה הוות טעינא וטלקתיה ונסבא ההוא אוחרנא גינאי שטף זיקין אתא עובדא קומי ר' יצחק בר"א ואמר יתחכמון שפייא קיטרהון נקוניקה אשתכח בכנישתא דבולי אתא עובדא קומי רבי ירמיה אמר יתחכמון סקוריי' עבידתהון גדי[ד] צלי אשתכח באסרטי דגופתא והתירוהו משום שני דברים משום מציאה ומשום רוב מהלכי דרכים משום מציאה דתני[ה] [א]המציל מיד הארי מיד הגיים משונת הים ומשונת הנהר ומאיסרטיא גדולה ומפלטיא גדולה הרי אלו שלו מפני שהבעלים מתייאשין מהן משום רוב מהלכי דרכים משום שחיטת נכרי ואישתכח מן דבית רבי עיגול דגובנא אישתכח בפונדקא דלוי והתירוהו משום שני דברים משום מציאה [ב]ומשום רוב מהלכי דרכים משום מציאה דתני המציל מיד הגיים מיד הארי משונת הים ומשונת הנהר מאיסרטיא גדולה ומפלטיא גדולה הרי אלו שלו מפני שהבעלים מתייאשין מהן משום רוב מהלכי דרכים משום גבינת נכרי ואישתכח מן דר"א בר' יוסי א"ר מנא קומי ר' יוסי ואנן חמיין רבנן מכריזין א"ל את אין הוויתה משכח לא נסבת רבי יונה אבוך לא אמר כן אלא אמר הלואי כד נשכח נשכח מן פיופא ולגוא אפילו כן אשכח ולא נסיב:

הלכה ג מתני' [ו]בהמה[ז] שנמצאת מירושלם ועד מגדל עדר וכמדתה לכל רוח זכרים עולות נקבות זבחי שלמים רבי יהודה אומר הראוי לפסחים [ג] לפסחים קודם לרגל ל' יום בראשונה היו ממשכנין את מוצאיה עד שהוא (ב)מביא (עמה) נסכיה חזרו להיות מניחין אותה ובורחין התקינו ב"ד שיהו נסכיה באין משל צבור אר"ש[ט] ז' דברים התקינו ב"ד וזה אחד מהן [י]נכרי ששלח עולתו ממדינת הים ושלח עמה נסכים קריבין משלו ואם לאו קריבין משל צבור וכן [כ]גר שמת והניח זבחים אם יש לו נסכים קריבין משלו ואם לאו קריבין משל צבור ותנאי ב"ד הוא על כה"ג שמת שתהא מנחתו קריבה משל צבור רבי יהודה אומר [ל]משל יורשין ושלימה היתה קריבה [מ]על המלח ועל העצים שיהו הכהנים נאותין בהן [נ]ועל הפרה שלא יהו מועלין באפרה ועל הקינין הפסולות שיהו באות משל צבור [ס]ר' יוסי אומר המספק את הקינין הוא מספק את הפסולות: **גמ'** [א]א"ר הושעיא רבה אמר לבא[ח] בדמיהן שנו א"ל רבי יוחנן אומרים לו לאדם צא ומעול בקדשים אלא הילכו בהן אחר הרוב אם רוב זכרים עולות אם רוב נקבות זבחי שלמים ואין השלמים באין מן הזכרים ומן הנקבות כיצד הוא עושה מוציאן לחולין וחוזר ועושה אותן עולות

ריבב"ן

מילא. תהי בה ר' יוחנן וכי אומרים לו לאדם חטא בשביל שתזכה בהקרבתה אלא אמר ר' יוחנן ממתין לה עד שתומם ומייתי שתי בהמות אחד לעולה ואחד לשלמים ומפיק דבכל מידי [ז]ליכא לספוקה: ירושלמי אמר ר' יוחנן אומר לאדם צא ומעול בקדשים אלא אם רוב זכרים עולות ואם רוב נקבות זבחי שלמים ואין השלמים באין מן הזכרים ומן הנקבות כיצד עושה מוציאן לחולין ע"י מום וחוזר ועושה אותן עולות ר' זעירא אמר כמו דלאמר תמן תניי ב"ד על המותרות שיקרבו עולות כן אומר הכא תניי בית דין על האובדות שיקרבו עולות אמר ר' יוסי לר' יעקב אין זה מזיד כתמיה א"ל מכיון שהוא תניי ב"ד אין זה מזיד: **הראוי לפסח.** כגון זכר ובן שנה ויש לספק שמא פסח הוא הנמצא וסמוך לפסח שלשים יום ושמא קנאו לצורך פסח ועדיין איכא לספוקי כאשם נזיר וכאשם מצורע שהן בני שנה אבל לא שכיחן: **ממשכנין את מוצאיה.** שיביא נסכיה משלו כבעל כרחו: **מתני' נכרי ששלח עולתו.** דגרסינן בחולין פ"ק איש מה ת"ל איש איש מלמד שהנכרים נודרים נדרים ונדבות כישראל: **על כהן גדול שמת שתהא מנחתו.** דהיינו עשירית האיפה שלו: **קריבה משל צבור.** ואמרינן בפרק התכלת [דף נב] א"ר אבהו ב' תקנות הוו דאורייתא משל צבור כיון דחזו דמידחקא לשכה תקינו דליגבו מיורשין כיון דחזו דקא פשעי בה אוקמוה אדאורייתא: **ר' יהודה אומר משל יורשין באה ושלימה היתה קריבה.** ותניא בפ' התכלת שלימה שחרית ושלימה בין הערבים וקומץ לזוה הכא עם החביתין[ח] [פליגי אמוראי התם] ועוד תניא התם כה"ג שמת ולא מינו כה"ג אחר תחתיו מנין שתהא מנחתו קריבה משל יורשין ת"ל והכהן המשיח תחתיו מבניו יעשה אותה יכול יקריבנה חציין ת"ל אותה אותה שלמה ולא חסרה דברי ר' יהודה ר' שמעון אומר חק עולם חקה משל עולם תהא כלומר משל צבור: **מתני' על המלח ועל העצים שיהו הכהנים נאותין בהן.** אמרי' בהקומץ רבה [דף כא] אמר שמואל לא שנו אלא לקרבן אבל לאכילה לא ואסיק [לקרבן] לאכילת קרבן ומאי אכילה אכילה דחולין ולע"ג דאמר מר יאכלו אותה שיאכלו עמה חולין ותרומה כדי שתהא המנחה נאכלת על השובע ויהא טעם קדשים בפיו ויאכל תוך לעזרה חולין ותרומה

תקלין חדתין

בבשר שנתעלם מן העין והחמיר עליהן: **משוגי בשר אסקופתיה.** רחץ בשר בנהר ונפל לנהר ואזל ואמר כך רצה ליקחה מהנהר: **ההיא שטף כו'.** אסיר לו משום מוחלף שבשר ההוא שטף הנהר והביא אחר דנבילה: **דייתא.** היא ששמה דיה: **וטלקתא.** והשליכה: **מסביניא.** רצה האדם ליקח הבשר שהשליכה: **בשר דנבילה כו'.** שהדיה היתה טעונה אפשר בשר דנבילה והשליכה ולקחה זה הבשר וכל כך החמיר במקום שרובא מקילים: **גינאי.** שם נהר המחבר בפ"ק דחולין: **זיקין.** נודות של יין: **יתחכמו כו'.** יכירו בעליהן קשרי הנודות אם שלהן הוא והביא אהנהו עובדי אגב דמיירי בבשר שנמצא בנהר: **דבולי.** שם מקום: **סיקוריא.** אותן שסקרו בסיקרא לרשום החביות: **באסמרטיא.** בשוק: **דגופתא.** שם מקום: **משום מציאה.** שבכר נתייאשו בעליהן: **משונת הים.** הן כיפין הסמוכין לגמל הים: **משום שחיטת הנכרים.** דרוב מהלכי דרכים שם היו ישראל: **דבית רבי.** מבית רבי היה הגדי: **דגובנא.** גבינה: **בפונדקא דלוי.** שהיו שם רוב ישראל: **מכריזין.** אפי' בנמצא בפרטיא: **את כו'.** אילו היית מוצא לא היית לוקח בלא הכרזה: **פיופא ולגוא.** מקום שרבים שם: **אפילו כן אשכח.** אפילו הכי שהיה רגיל לומר הכי מ"מ פ"א מצא בכה"ג ולא נסיב א"נ דקאי אר' מנא אע"פ שאמרו לו כשם אביו שהיה מיקל בדבר אפילו הכי פעם אחת מצא ולא עשה הלכה למעשה להקל לעצמו: **מתני' זכרים עולות.** דתלינן שמירושלים באו לשם ובגמרא מפרש טעמא: **הראוי לפסחים.** זכר בן שנה מן הכבשים או מן העזים והמוצאו מותר להקריבו לפסחו: **ל' יום.** ששואלין ודורשין בהלכות פסח: **ממשכנין את מוצאיה.** בהמות שנמצאו מירושלים למגדל עדר שיביאו משלהן נסכיהן: **עולתו.** שמקבלין מהן נדרים ונדבות דדרשינן איש איש להביא את הנכרים: **ר"י אומר משל יורשים.** מפרש בגמרא: **על המלח כו' שלא יהיו מועלין באפרה.** בגמ' מפרש: **הפסולות.** אם נפסלו הקינין שלקחו בדמים שנתנו בעליהם לשופר תנאי ב"ד שיקח אותן משל צבור ומקנין אותם לבעלים שיצאו י"ח בהם: **המספק את הקינין.** שקבל על עצמו לספק בכל עת שיצטרך קינין וכל האחריות עליו ולכן אם נפסלו עליו לספק: **גמ' ה"ג ואין השלמים כו'.** וכי זכרים עולות הוא דהוי ולא שלמים דלמא שלמים הוי והיכי מקריב לה עולה: **לבא בדמיהן שנו.** הן בעצמם אינם קרבים כלל אלא דמיירי אם בא אדם לאו מצוה מקנה לבהמות אלו ובא לקבל על עצמו טוב כל דמיה שהן בספק ולהוציאן לחולין ולהקדיש את דמיהן אם זכרים הן נתחייב אף בדמי עולה דחיישינן שמא עולות הן: **כיצד הוא עושה מוציא לחולין כו'.** כלומר אע"ג דקדושת הגוף לא מתחלל בלא מום כדתנן (מעילה יט) אין מועל אחר מועל במוקדשין דהיינו בקרבן אחד של הקדש אי אפשר להיות ב' מעילות זו אחר זו דכיון שמעל הראשון יצא לחולין אלא בבהמה וכ"ש בלבד דבהמה של קדשי מזבח הראויה לקרבן אינה יוצאה לחולין בשביל תמימה שאני התם דלא מכוין לאפוקינהו לחולין הלכך קדושת הגוף לא מיתחלא אבל הכא קמכוין לאפוקינהו לחולין הלכך קדושת הגוף נמי מיתחלא והו דאמר מוציא לחולין וחוזר ועושה אותן עולות: **ואין זה מזיד.** דהא מכוין לאפוקינהו לחולין ור"מ הוא דס"ל הכי בלאחר ורבי יהודה פליג עליו בקדושין (נב ב) וקי"ל כוותיה דהקדש במזיד אין מתחלל ולא ניחא להו לאוקמיה כיחידאה ודלא כהלכתא: **ומשני מכיון שתנאי ב"ד כו'.** דכתחלה נתקדש לשלמים על תנאי ב"ד שאם יאבדו וימצאו זכרים בספיקא דכה"ג וילכו אחר לקנות להם תקנתם יתחללו וכה"ג לאו מזיד הוא: **אומרים לו לאדם צא ומעל כו'.** דכל בהמות מזבח אסור לחללן תמימין שנאמר אם בבהמה הטמאה ופדה בערכך ואמר מר במנחות (קא) בבעלי מומין שנפדו הכתוב מדבר וזה שבא ליטלן לחוב בדמים נאמר לו שימעול לכתחלה מיד בשביל שתזכה לתקן הקרבתה של בהמה זו: **אלא הולכין בהן אחר הרוב אם רוב זכרים עולות.** דניכר שהוקדשו לעולות דלשלמים כשרים גם נקבות ואי מוכן רובא זכרים אמרינן מסתמא לא הוקדשו אלא לעולות שאינן באים אלא מן הזכרים: **אם רוב נקבות זבחי שלמים.** דאזלינן בתר רובא שהוקדשו

משנת אליהו

נכרי ושפה לי א"ל תרי עבדי והוא טריפה היה אמר רבי בשביל שוטה זו שעשה שלא כהוגן נאסור כל המקולין וליסנא דסוגיין משמע דעובדא חדא היא ולכן פירשתי כמו שכתוב והפירש"י שם וכדי נקרא התלמודים וכירושלמי ליסנא קלילא הוא נקטו וכליסנא קמא דבבלי שם ועי' תוס' שם ד"ה אין דה"ק וכי נאסר ליקח בשר היום משאר מקולין ולחוש שמא שמכרה לזה טריפה למוכר במקולין אע"פ שלא הכריזו כן מכר לאחרים המוכרים במקולין כי זה אין לחוש ופרי שאר מקולין הוא"ל ורוב כו' לגד מההוא נכרי דזבנא מיני' עכ"ל. וליסנא דגמרא הכא לא כולה מינה מיסר מקולין לצפורי משמע נמי דלמקולין אחרים של כל העיר קאי מדהזכיר לצפורי ולא אמקולין של נכרי זה וכ"ש אבשר זה ודלא כנקי"ע שכתב שמתיר אפילו בשר זה: **פ"ג ואין השלמים כו'.** וטלא סוגיא הפכה רבינו הגדול בגירי הספרים המביאת דאמר מילתא דר"י דאזלין אחר הרוב ומתחיל הקושיא ואין השלמים כו' ואחר לוקימתא דר"י תנאי ב"ד על האובדות פריך ואין זה מזיד ומה מזיד הוא וכק"ע נדחק מאוד והוא סוגיא ערוכה בקדושין (נ"ה א') ג"כ ר' הושעיא ור' יוחנן רק דשם שקיל וטרי לאוקמי אליבא דר"מ דהקדש במזיד מתחלל והוא דלא כהלכתא דשם (נ"ד ב') ספיק ג"כ כר' יהודה דהקדש בשוגג מתחלל ולא במזיד דמשמע דמתני' מתוקמא פ"ב כוותי' דר"י ולהכי מסיק בלוקימתא אחריני והכי ניחא ליסנא דסוגיין הכא דקאמר בליסנא דפריך ר"י אומרין לאדם לא ימעול כו' והבבלי שם תהי בה ר"י וכי כו' עמוד וחטא בשביל שתזכה דהתם ללוקימתא דכמזיד והוי חוטא מסתייה הכא דמשני דאין זה מזיד רק דמכ"מ מועל הוא כמה שמכניס עצמו כזה אע"ג דאם מתקן הרי הם מחוללים ועי' מנחות (מ"ט א'): **אם רוב זכרים עולות.** נראה דאף מיעוט הנקבות ימכרו לצורך זבחי שלמים ויהיה

מסורת הש"ס

א) ירושלמי ע"ז פ"ב הל"ח, ב) עי' ב"מ כד ב, ג) שם ע"א בשם רשב"ל ובשקלים הנדפס לבבלי רשב"י, ד) קדושין נה א, ה) מנחות ע"ג ב נא ב וע"ש, ו) עי' קדושין נה א ב, ז) דברי רבינו המחבר מעורבבין ובל"ל ומפיק דבכל מידי דליכא לספוקה מספקינן כגון אם הוא זכר ובן שנה ויש לספק שמא פסח הוא וכו' עד לא שכיחן ואח"כ לגי' ירושלמי וכו' עד מכיון שהוא תנאי ב"ד אין זה מזיד ואח"כ צריך לציין על המשנה ממשכנין את מוצאיה וכו', ח) נ"ל אם צריכה שני קמצים או דסגי בקומץ אחד,

◆

עין משפט נר מצוה

יב א מיי' פרק ו מגזילה הלכה ב טוש"ע חו"מ סימן רנט סעיף ז:

יג ב מיי' פרק ד משחיטה הל"ח טוש"ע יו"ד סימן א סעיף ד:

יד ג מיי' פרק ו מפסה"מ הל"ח:

טו ד מיי' פרק ג ממעשה"ק הל"ה ופ"ד משקלים הל"ג:

טז ה מיי' פרק ד משקלים הל"ד:

יז ו מיי' פרק ג מתמידין הלכ"ב:

יח ז מיי' פרק ח ממעילה הל"ו:

יט ח מיי' שם פ"ב הלכה ה:

כ ט מיי' פ"ו מכלי המקדש הל"ט:

◆

נוסחת הבבלי

(א) וחטפתה נמייה וטלקתא חזר אזל בעי משכינה כו' ההוא תמוהיה גינאי שטף כו' נקוניא (כי קא) לישתכח בכנישתא דבולי כו' דמני ר"ש ב"ל כו' א"ר מונא קומי דר' ולנא אמרי כו': (ב) מביא נסכים כו':

◆

הגהות הגר"א

[א] כל הספקא נדפסת בחלוף גרסאו' ומבולבלת מאוד וה"ג ואין השלמים באין מן הזכרים ומן הנקבות ר' הושעיא רבה אמר לבא בדמיהן שנו כיצד הוא עושה מוציא לחולין וחוזר ועושה אותן עולות א"ר אסי לר' יעקב בר אחא ואין זה מזיד א"ל מכיון שתנאי ב"ד הוא אין זה מזיד א"ל ר' יוחנן אומרין לאדם צא ומעל בקדשים אלא הולכין בהן אחר הרוב אם רוב זכרים עולות אם רוב נקבות זבחי שלמים א"ר זעירא כמה דלית אמר תמן תנאי ב"ד על האובדו' שיקרבו עולות כן לית אמר אוף הכא תנאי ב"ד על האובדות שיקרבו עולות כל"ל. ועי' בנ"מ כי הוא מפי' גיר' הגאון ז"ל:

◆

ציון ירושלים

ועל הקינין הפסולות. עי' תוי"ט ותוספות שם ובמחכ"ת לישתמיטתיה ש"ס ערוך סוטה דף ח ואמרי דלאתן וקיימין אקורבנייא וכ"כ הרמב"ם

◆

גליון הש"ס

[א] עי' תוספות חולין דף לה ע"ב ד"ה אסיק וצ"ע: [ב] עי' תוס' ב"מ דף כד: ד"ה אתא ועי' בכרשב"א בתה"א בית ד' שער ב': [ג] עי' ק"ע והמוצאו מותר להקריבו לפסחו כן הוא לשון הרע"ב והיינו שמוכרו לעצמו ועי' בתוי"ט וצ"ע דהא אין מכר אלא הוצאת הדבר מרשות לרשות עי' בטור' חו"מ סי' קפה וסו"מ מהרי"ט ח"מ סי' לג נתעורר בזה. ונראה כיון דבשעת קנין קונה אותה להיות הקדש לפסח לא נכנס לרשותו והוי כקונ' בשביל אחר ומשיכתו כמשיכת הקדש ודוק: